

Oponentský posudek na bakalářskou práci Zuzany Kacafírkové

Vítězslav Novák – Ranoša.

Balada pro smíšený sbor a orchestr na slova moravské lidové poezie op. 19, 1

Ústav hudební vědy, FF UK v Praze, Praha 2016, 64 s. (+ přílohy)

Předkládaná bakalářská práce se věnuje Novákově baladě *Ranoša* pro smíšený sbor op. 19, č. 1. Celá práce je přehledně rozdělena do šesti větších kapitol, přičemž první z nich je pečlivě vypracovaný stav bádání v literatuře i pramenech, druhá hodnotí dosavadní zvukové nahrávky pojednávaného díla, následující dvě kapitoly se pak zabývají obecnějšími tématy. V prvním případě zájmu o lidovou slovesnost jako takovou v 19. století, kde je pojednána především lidová balada, dále potom navazuje druhá obecnější kapitola shrnující balady Vítězslava Nováka na slova moravské lidové poezie. Zde se již autorka dostává přímo k těžišti své práce, tedy k baladě *Ranoša*. Následující oddíl je věnován textové části této balady, srovnává tak zápis balady ve sbírkách Sušilových a Bartošových, hledá také její polské kořeny a mapuje tak původ a proměny textu. Poslední oddíl práce se věnuje již zpracování hudebnímu, a to jak v různých sbírkách, tak potom přímo Novákově hudebnímu textu, kdy je analyticky pojednána nejprve verze klavírní, závěrem také pozdější verze orchestrální.

Co se týče obsahové stránky jednotlivých kapitol, za velký přínos považuji shrnutí pramenné základny, především podrobný popis a vyhodnocení pramenů notových, kde jsou zahrnuty také provozovací materiály uložené v Českém rozhlasu, které nezmiňuje Tematický katalog Novákova díla. Domnívám se ale, že by v oddíle věnovaném pramenům neměly chybět Novákovy knihy Sušilovy a Bartošovy sbírky lidových písní se skladatelovými rukopisnými poznámkami, které autorka zmiňuje až v kapitole zabývající se textovou předlohou (s. 33).

Závěrečné oddíly práce předkládají hudební analýzu, v některých momentech tedy spíše popis průběhu kompozice. V případě analýzy orchestrální verze je však tento popis zaměřený zejména na instrumentaci cenný, a to především z toho důvodu, že orchestrální partitura dosud nevyšla tiskem.

Po obsahové stránce mi připadá mírně problematická kap. 2 *Zvukové nahrávky* (s. 22–23). Autorka zde uvádí devět nahrávek – zdůrazněme, že se jedná o nahrávky z let 1952–2007, nikoli o nahrávky dobové. Celému materiálu neklade vlastně žádné otázky, pouze tyto nahrávky hodnotí, přičemž kritéria hodnocení nejsou z textu příliš jasná a zdají se být velmi subjektivní (do jaké míry se nahrávka drží notového zápisu, zda je nahrávka poutavá a kvalitní, zda je interpretována více či méně kvalitním sborem atp.). Celá kapitola je rozsahem velmi stručná (necelé 2 s. textu včetně přehledové tabulky), nemyslím si tedy, že by měla stát na úrovni hlavní kapitoly, a pokud ano, nezdá se mi vhodné její zařazení na druhém místě. Vzhledem k hodnoticímu charakteru mi přijde logičtější její umístění v závěru práce, kde je již čtenář seznámen i s hudební složkou Novákovy kompozice. Přeci jen se ale domnívám, že v kontextu celé práce je tato kapitola trochu nadbytečná.

Po formální stránce bych této práci vytkla pouze několik maličkostí, jako je např. až přílišná úspornost poznámkového aparátu, především co se týká zkrácených citačních údajů opatřených číselnými odkazy na závěrečné bibliografické seznamy. Problém potom vzniká například konkrétně u jmen Bohumír a František Bartoš, kdy se studie prvního jmenovaného nachází pod číslem 1 v *Seznamu použité literatury* (s. 58) a publikace druhého jmenovaného je vedena taktéž pod číslem 1, ale v oddílu *Sbírky lidových písní* (s. 61).

Zkrácený tvar, který studentka zvolila pro citování obou zmíněných publikací, vypadá takto: „Bartoš (1), [číslo strany]“. Je tedy na první pohled nejednoznačné, jedná-li se o Bohumila Bartoše (s. 33, pozn. 111) či Františka Bartoše (s. 36, pozn. 132, 134). Dalším malým nedostatkem je časté opomíjení datace u elektronických zdrojů (resp. data posledního vyhledání). Přehlednosti celého textu by, domnívám se, prospělo užívání kurzívy, např. pro názvy konkrétních děl (jak titulů knih, tak také kompozic). Závěrem pouze malé upozornění na chybné umístování indexů podčarových poznámek – v citacích je obvyklé psaní těchto indexů až za uvozovky, na konci věty potom ve většině případů za tečku, atp.

I přes výčet drobných nedostatků, který by měly sloužit spíše jako zpětná vazba a doporučení pro další práci, musím konstatovat, že předložená práce splňuje všechny nároky obvykle kladené na závěrečné bakalářské práce a proto ji doporučuji k obhajobě.

Zuzaně Kacafírkové navrhuji hodnocení „**výborně**“.

V Praze 27. 1. 2016

Mgr. Eva Myslivcová